

bestyrelsen, end der maaskee forelaa tilsvarelig Grund til. Det kan ikke være min Hensigt her at benægte, at der kan være, er og har været Forsømmelser, men jeg troer alligevel ikke, at dette besjæter til aldeles at see bort fra, at der ogsaa kan have været andre Omstændigheder, som have medvirket til, at det ikke har været muligt at fremme Skovværten saaledes, som det burde være skeet. Det kan f. Ex. have ligget i Mangel paa Arbeidskraft, maaskee endvidere — hvad dog maaskee ogsaa maaskee siges at være en Forsømmelse — deri, at der ikke er forlangt de fornødne Kulturomkostninger; det kan have ligget i Mangel ved Affætningsforholdene, men i ethvert Tilfælde synes det mig, at man ikke, fordi der paa enkelte Steder kan paavises Forsømmelser, bør udtale en Fordømmelsesdom over den hele Forstet. Jeg skal vedkjende mig, at jeg vil være meget alvorlig imod de Forsømmelige, men jeg finder, at det er min Pligt at udtale, at der ogsaa i Forstetaten findes Personligheder, som med Iver og Dygtighed udøve deres Gjerning, og paa hvis Gjerning Finantsministeriet som den øverste Bestyrelse maa sætte særdeles stor Priis.

Formanden: Forinden Forhandlingerne gaae videre, maa jeg, forsaavidt ærede Medlemmer senere ville forfølge de Betragtninger, der ere fremsatte i det Bilag, der er vedkjøret Betænkningen, henstille til ærede Medlemmer at søge at begrænse Forhandlingerne derover, saameget mere som der ikke foreligger nogen paa Bilaget støttet Indstilling, der skal afgjøres ved Afstemning, og ogsaa af Hensyn til, hvad den ærede Ordfører i sit Foredrag udtalte om, at Udvalget selv ikke har haft de fornødne Oplysninger tilstede for at kunne bestemme, hvad der er fremsat i dette Bilag.

Finantsministeren: Jeg skal tilføie, at det heller ikke har været min Hensigt med de Bemærkninger, jeg har meent at burde gjøre, at ville fremkalde nogen Discussion om dette Punkt, men jeg har troet allerede strax, for at der ikke skulde være givet et altsor eensidigt Billebe af det paagjældende Forhold, at burde antyde visse Momenter, som ogsaa maatte

komme i Betragtning, for at man skulde kunne faae et fuldstændigt retsærbigt og sandt Overblik over Sagen, saaledes som den i Realiteten stiller sig.

Formanden: Jeg skal kun bemærke, at jeg ikke ved mine Udtalelser har sigtet til, og at min Udtalelse ikke er bleven foranlediget ved det af den ærede Minister Fremførte, da jeg fandt det selvsøgeligt, at, naar der fra endeel af Udvalgets Medlemmer var fremkommen en saadan Udtalelse, som skeet er, maatte den ærede Minister have Leilighed til foreløbig at udtale sin Mening derom.

Frederiksen: Jeg skal ikke gaae meget ind paa Enkeltheberne i det af den ærede Minister Fremførte; jeg skal kun med et Par Ord nævne, hvorfor jeg ikke troer, at den høitærede Minister har Ret, naar han siger, at den Beregning, som min ærede Ven berovre og jeg have anstillet, ikke er rigtig, den Deel af vore Beregninger, der ganske vist væsentlig ikke er Andet end en Hypothese, som vi kun have opstillet som Noget, der var værd at tage Hensyn til under visse Forudsætninger og for en Deel af Skovene, hvorfor jeg ikke troer, at han har Ret, naar han siger, at med Hensyn til Skovenes Værdi under den Forudsætning, at man vil afdrive dem, er vor Beregning urigtig. For det Første troer jeg, at den Priis, som vi have lagt til Grund for Bedecapitalen, er mere end moderat, naar vi have ansat den til 4 à 5 Rd. pr. Favu, paa samme Tid som den Gjennemsnitspriis, der er oplyst fra Districterne — hvori der ganske vist maa skee nogen Nedsættelse —, er langt høiere, paa samme Tid som den Gjennemsnitspriis, som er fremkommen paa andre Steder, f. Ex. i Anmærkningerne til Finantslovforslaget for et Par Aar tilbage, er endnu meget høiere, paa samme Tid som f. Ex. ogsaa den Gjennemsnitspriis, der er oplyst iaar at være betalt paa Districterne, maaskee snarere er det Dobbelte. Naar vi have troet at kunne gaae ud fra en Priis af 8 Sk. pr. Cubitod, saa maa dette anses for meget for lavt allerede for Brændet, ikke at tale om Savntræ; der er en ikke ganske ubetydelig Deel Egetræ, og dette